

[Poul Møller.]

at kommunen skal afhænde jorden på jordrentevilkår, vil den fremtidige ejer få lov til at opkræve og indkassere, når han sælger jorden med jordrenteklausulen til den næste ejer. Jeg har i hvert fald forstået det sådan, at ejerne må kunne sælge og kræve kontant den værdiforøgelse, der er opstået som det, man kalder en samfundsskabt værdi, eller fremkommet som følge af det større pres på jorden, og de kan derigennem sikre sig. Men jeg vil gerne have præciseret, om dette også er forslagsstillerens mening.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette forslag vil virke meget, kunstigt — som også det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sagde. Meget er aldeles uafklaret både med hensyn til den fremtidige ejers stilling, med hensyn til kommunernes stilling og kommunernes interesse for i fremtiden at sikre jord til byggeri og med hensyn til byggeriets finansiering. Alle disse mange tvivlsspørgsmål må grundigt belyses. Vi må høre de kommunale organisationer, vi må høre realkreditinstitutionerne, vi må på enhver mulig måde søge problemet grundigt belyst, og når det er sket og problemerne er analyseret, skal ærede medlemmer få kendskab til, hvilken stilling det konservative folkeparti tager til lovforslaget.

Lannung: Jeg skal på mit partis vegne tiltræde det foreliggende lovforslag om salg af jord i offentlig eje på jordrentevilkår, og jeg skal understrege, at vi gør det med glæde. Jeg understreger det særlig stærkt af hensyn til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen. Jeg gør det personlig med en ganske særlig glæde, da jeg i den lange år-række, jeg sad i Københavns borgerrepræsentation, beskæftigede mig meget med dette spørgsmål, som var et meget vigtigt spørgsmål for vor gruppe. År efter år, fra budgetbehandling til budgetbehandling, stillede vi forslag om og tog til orde for, at Københavns kommune i almindelighed skulle sælge sine grunde netop på disse vilkår. Københavns kommune havde gjort dette eller rettere noget reelt set omtrent tilsvarende i isolerede tilfælde omkring år 1917 — tror jeg det var — og måske også i begyndelsen af tyverne, men siden hen

havde man forladt denne salgsmåde bortset fra i ganske særlige tilfælde, og vore forslag om salg på jordrentevilkår mødte, da de blev fremsat i trediverne og fyrreerne, hårdnakket modstand hos de andre partier trods alle gode argumenter derfor og påpeging af, at eventuelle vanskeligheder i den ene eller anden retning jo var alt andet end uovervindelige. Det er derfor som sagt med ganske særlig tilfredshed, jeg hilser fremsættelsen af dette betydningsfulde lovforslag.

Lovforslaget bygger jo på Dahlgaardudvalgets forslag fra 1942 og er principielt på linje med det radikale venstres forslag fra rigsdagssamlingerne 1948-49 og 1949-50. Jeg skal en passant sige, at havde man først i fyrreerne gennemført en ordning på linje med forslaget fra 1942, ville det have været af meget stor økonomisk betydning for det offentlige, f. eks. for Københavns kommune. Man ville have vundet adskilligt, hvis man havde indført dette salgssystem længere tid tilbage.

Det er for øvrigt ejendommeligt at høre den tone, som specielt venstres ærede ordfører anvender, når man husker, at betænkningen af 1942 var enstemmig, at alle partier var med, og når man erindrer alle partiers holdning over for vore forslag i 1948-49 og 1949-50. (*Sønderup:* Der er også sket meget siden!). Det synes jeg at venstres ærede ordfører skulle lægge sig på sinde, og det samme kan jeg sige til det ærede medlem hr. Sønderup. Og at påstå på denne baggrund, at nogen, f. eks. det radikale venstre, skulle være tvunget til noget i denne sag, er på grænsen — for at sige det meget høfligt — af det rent barnlige; det kan i alt fald ikke anses for seriøs tale.

I det foreliggende lovforslag er jordrenten fastsat til 4 pct. årlig, hvad jeg ikke har noget at indvende imod. Det er for mig ikke afgørende, om det netop skal være denne eller eventuelt en lidt højere procent; det kan vi tale nærmere om i udvalget. Vi er som sagt rede til at acceptere de 4 pct. Efter min opfattelse er der dog noget, der taler for en lidt højere procent, hvad der til gengæld vil føre til kapitalisering i mindre omfang. Man må dog på den anden side selvfølgelig i denne forbindelse tage hensyn til § 3, stk. 4, den bestemmelse, hvorefter det kan aftales, at jordrenten svares af et bestemt angivet beløb, som skal udgøre